

EL SENTIT DE LA CONSTRUCCIO D'UN TEMPLE MATERIAL

per YVES M. CONGAR

Climent d'Alexandria ha escrit, a propòsit de Salomó, una pàgina que atribueix al rei Savi una intel·ligència del misteri del temple que potser aquest no tingué, però que il·lumina, com ho feren ets profetes, la realitat mateixa de Salomó i el temple que va construir. Diu així:

Salomó, fill de David segons el llibre dels Reis, compregué que la construcció del veritable temple no era solament celestial i espiritual, sinó que concernia ja el cos carnal que el fill i Senyor de David havia de construir, sigui per la seva presència personal aquí baix, on havia decidit d'erigir com una estàtua animada, sigui per l'Església, nascuda de la reunió obrada per la fe. Salomó es pregunta, doncs, expressament «si és cert que Déu habitarà amb els homes damunt la terra». Ara bé, habita damunt la terra quan es revesteix de carn, i la seva estança amb els homes s'acompleix quan es fa la unió i l'acord entre tots els fustos, ja que se'n serveix per construir un temple sant. Ja que són terra els justos mentre romanen en el món terrestre i hom els compara amb la grandesa del Senyor. Tot això coincideix amb el que sant Pere afirma sense vacil·lar: «deixeu-vos edificar vosaltres mateixos, com pedres vives, en casa espiritual per a un sacerdoti sant, per tal d'oferir víctimes espirituals acceptables a Déu per Jesucrist». I del seu cos el Senyor ha dit: «Destruïu aquest temple i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus van replicar: «Ha durat quaranta-sis anys la construcció d'aquest temple, i tu el vols reconstruir en tres dies?». Ell, però, es referia al temple del seu cos (Jo 2,19-21).

Una vegada més ens hem endinsat en la interpretació profètico-cristiana de les coses. Això no obstant, ens ha estat proposada una nova idea, força destacable. L'anunci fet a David era tot ell projectat cap al futur: el futur històric de la monarquia d'Israel i el futur messiànic. L'ànima profunda de la tradició profètica, la constituïa la idea que la inhabitació de Déu és essencialment estar amb el seu poble, en el seu poble. Molt aviat direm nosaltres: en els homes, en l'home mateix. Aquesta és la trajectòria de vida de tot el disseny de Déu. La seva realització s'anomenarà Jesucrist, el Fill de l'home. Però també podem integrar en la mateixa trajectòria la realització salomònica del temple, immediata seqüència històrica de la paraula de Natan.

Aquesta realització aporta un valor propi. Significa, en efecte, que la presència i l'habitació de Déu en l'home no serà purament *espiritual*; posseirà no solament signes sensibles, sinó també, i pròpiament, un cos. I de la mateixa manera que el sentit profètic d'una inhabitació de Déu en l'home apuntava cap a Jesucrist i els fidels, així la realització històrica de l'anunci en Salomó, com a successor de David, i per Salomó, com a constructor del temple, apunta cap a Jesucrist i els fidels, és a dir, cap a l'Església. Tot anuncia l'Encarnació, per la qual «habita en Crist corporalment, tota la plenitud de la divinitat». L'Església no és sinó el cos de Crist. La paraula definitiva de l'economia de la Presència divina sobre la terra és una presència corporal. La referència salomònica de la nostra profecia significa clarament l'exclusió d'una Presència o d'una Inhabitació simplement subjectives. Més aviat el pla de Déu és de realitzar-les d'una forma històrica, col·lectiva i institucional.